

Sygn. akt **IX GC 475/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Katarzyna Krzymkowska

Protokolant: p.o. stażysty Jolanta Pruchniewicz

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2014 r. w Poznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa: **L. G.**

przeciwko: **P. K.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego **P. K.** na rzecz powoda **L. G.** kwotę: **162.295,70 zł** (sto sześćdziesiąt dwa tysiące dwieście dziewięćdziesiąt pięć złotych 70/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 kwietnia 2013 roku;
2. kosztami postępowania obciąża pozwanego i z tego tytułu:
 - a) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę: 3617,00 zł;
 - b) nakazuje ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kwotę: 8.115,00 zł.

SSO K. Krzymkowska

IX GC 475/13

UZASADNIENIE

Powód L. G., pozwem wniesionym w dniu 22.04.2013 roku, domagał się zasądzenia od pozwanego P. K. na swoją rzecz kwoty: 162.295,70 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu oraz kosztami postępowania. Wskazał, że pozwany, jako kolejny przewoźnik przyjął zlecenie wykonania transportu. Następnie odebrał towar i list przewozowy, który następnie dostarczył do innego miejsca niż wskazane w dokumentach przewozowych i wydał osobie nieuprawnionej. Towar zaginął, a nadawca przesyłki obciążył powoda stratami jakie poniósł. W ocenie powoda to pozwany ponosi odpowiedzialność za utratę przesyłki, gdyż nienależycie wykonał przewóz.

Pozwany P. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania. Pozwany przyznał, że w dniu 21.09.2012 roku powód wystawił zlecenie transportowe na przedsiębiorstwo (...), gdzie jako miejsce rozładunku wskazano C., adres wg dokumentów i awizacji. Tego samego dnia T. D. przekazał zlecenie transportu pozwanemu, gdzie jako miejsce rozładunku wskazano P., wg dokumentu WZ. Tego dnia wystawiony został również list przewozowy, w którym zdaniem pozwanego, nie wskazano miejsca rozładunku, a jedynie miejscowość siedziby odbiorcy. Pozwany twierdzi, że kierowca A. K., ze względu na brak wskazanego dokładnego adresu miejsca przeznaczenia przesyłki zwrócił się telefonicznie z tym pytaniem do swojego pracodawcy – pozwanego, a pozwany telefonicznie zwrócił się do swojego zleceniodawcy T. D., tj. do E. D. oddelegowanej do kontaktów z pozwanym, która udzieliła mu ustnej informacji, że towar należy rozładować w magazynie w D., skąd następnie zostanie przetransportowany do magazynu odbiorcy. Pozwany twierdzi, że list przewozowy jest dokumentem wystawianym jednostronnie przez nadawcę i dlatego ta strona ponosi skutki niedokładnego lub

nieprawdziwego oświadczenia. Według pozwanego, skoro w liście przewozowym brak było niezbędnych danych, naturalnym zachowaniem było zwrócenie się z zapytaniem ustnym do zleceniodawcy. Pozwany uważa, że nie można mówić w sprawie o jakiegokolwiek jego winie, gdyż prawidłowo wykonał swoje zlecenie. Pozwany podniósł również, że po stronie powoda brak jest legitymacji czynnej do dochodzenia roszczeń wobec pozwanego, gdyż pomiędzy nimi nie było żadnego stosunku prawnego, gdyż pozwany zawierał umowę jedynie z T. D.. W kolejnym piśmie procesowym pozwany wskazał jeszcze, że w niniejszej sprawie nie doszło do zawarcia jednej, lecz trzech umów przewozu, nie mamy do czynienia z przewozem sukcesywnym, a powód może dochodzić roszczeń jedynie wobec swojego kontrahenta – T. D.. Pozwany uważa bowiem, że przewoźnikowi który zapłacił odszkodowanie, o ile nie jest bezpośrednim kontrahentem przewoźnika, który przyczynił się do powstania szkody, nie przysługuje roszczenie zwrotne.

Sąd ustalił co następuje:

Powód L. G. w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa zajmował się transportem drogowym towarów. Pozwany w zakresie swojej działalności gospodarczej zajmuje się transportem drogowym towarów.

okoliczności bezsporne, informacja z (...) (k. 14, 23), zeznania powoda (k. 122)

W ramach istniejącej współpracy powód, we wrześniu 2012 roku, otrzymał od (...) sp. z o.o. w O. zlecenie transportowe na wykonanie przewozu alkoholu na paletach z siedziby nadawcy w O. do C., do firmy i pod adres według dokumentów i awizacji.

Dalszym zleceniem transportowym powód, zlecił wykonanie przedmiotowego przewozu przewoźnikowi T. D. (...), Główna 56/5, P.. Powód sprawdził w internecie, że według numerów NIP i REGON ta firma istnieje, a drogą mailową przysłał powodowi dokumenty tej firmy oraz dane kierowcy. W zleceniu transportowym oznaczono kierowcę: A. K., numer jego dowodu osobistego: (...) oraz numery rejestracyjne samochodu: PO 141GM i przyczepy: PO 173YA. Oznaczono dokładne miejsce i godzinę załadunku oraz miejsce rozładunku w C., według dokumentów i awizacji. Wskazano, że rozładunek ma nastąpić w dniu 24.09.2012 roku.

okoliczności niesporne, zlecenie transportowe (treść k. 5), zeznania powoda (k. 122)

T. D. (...) zlecił wykonanie przewozu przedmiotowego towaru pozwanemu, tj. P. T.-C., ulica (...), P.. W zleceniu transportowym oznaczone zostało miejsce i godzina załadunku, rodzaj towaru i jego ilość, data i godzina rozładunku jako 22.09.2012 roku, godzina 12:00 oraz jako miejsce rozładunku wskazano P., wg dok. WZ. Jako kierowca został oznaczony A. K. oraz samochód o numerze rejestracyjnym: (...).

okoliczności niesporne, zlecenie transportowe (treść k. 6).

Wszystkie ustalenia i zlecenia przekazywane były mailowo, ewentualnie telefonicznie.

okoliczności bezsporne

W dniu 22.09.2012 roku samochód o podanych numerach rejestracyjnych, kierowany przez wskazanego kierowcę A. K. – pracownika zatrudnionego w przedsiębiorstwie przewozowym przez pozwanego przyjechał na miejsce załadunku w O.. Załadunek na samochód pozwanego odbył się około godziny 10:30. Odbioru towaru wraz z dokumentami dokonał kierowca wskazany w zleceniach transportu - A. K.. Podpisał jednocześnie list przewozowy, w którym jako nadawca oznaczony był: (...), jako przewoźnik powód i jego przedsiębiorstwo, jako odbiorca Przedsiębiorstwo (...) S.A. w miejscowości C., jako data dostawy 24.09.2012 roku, wskazano również ilość palet i wagę towaru. A. K. podpisał list przewozowy wraz z zawartym w nim oświadczeniem o przyjęciu towaru wraz z dokumentami i w dobrej kondycji, o przyjęciu odpowiedzialności materialnej za jego przechowywanie w dni wolne od pracy i święta oraz o znajomości treści i wartości zlecenia transportowego, jego przyjęciu i akceptacji. Kierowca otrzymał również faktury Vat, gdzie oznaczony był rodzaj, ilość i wartość towaru oraz poza wystawcą – szczegółowo oznaczony odbiorca wraz z adresem magazynu i numerem magazynu, tj. Przedsiębiorstwo (...) S.A., ul. (...), (...)-(...) C., nr magazynu: (...).

okoliczności bezsporne, treść listu przewozowego k. 10, treść potwierdzenia wydania towaru (k. 11), faktury Vat (treść k. 12-13, 17-18), zeznania świadka A. K. (k.121-122), zeznania stron (k. 122-125)-

Po przyjęciu towaru do transportu kierowca A. K. miał wątpliwości co do miejsca dostarczenia przesyłki, gdyż w dokumentach transportowych wskazany był C., a transporty pozwanego bardzo rzadko jeżdżą tak daleko. Zawiadomił o tym telefonicznie pozwanego domagając się wskazania mu właściwego adresu dostawy. Pozwany powiedział, że to sprawdzi, a po pewnym czasie do kierowcy zadzwoniła nieznana mu kobieta , która podała mu adres dostawy w D. w magazynach na terenie dawnego PGR, który to znany był kierowcy z innych transportów. A. K. nie pytał skąd różnica tylko pojechał z towarem pod wskazany adres w D.. Konsultował ten adres jeszcze z pozwanym. Na miejscu transport był oczekiwany przez załogę z wózkami widłowymi. W biurze powiedziano kierowcy, gdzie ma stanąć, a następnie towar został rozładowany. A. K. przedstawił obecnemu przy rozładunku mężczyźnie do podpisu faktury. Zostały one, w miejscu osoby uprawnionej do otrzymania faktury opatrzone stemplem imiennym T. D. oraz podpisem odręcznym. Na liście przewozowym brak jest adnotacji o wydaniu przesyłki odbiorcy oraz brak jest podpisu odbiorcy.

okoliczności niesporne, zeznania świadka A. K. (k. 121-122), zeznania pozwanego (k. 124-125), list przewozowy (treść k. 10), faktury Vat (treść k. 12-13, 16-18).

Po tak wykonanym przewozie towar zaginął. Nie został dostarczony do odbiorcy, tj. do Przedsiębiorstwa (...) S.A. w C.. Powód próbował skontaktować się z przedsiębiorstwem (...), ale nikt nie odbierał telefonu, a pod wskazanym adresem zastał prywatne mieszkanie. Powód zgłosił zdarzenie na policję . Obecnie w toku jest postępowanie karne przeciwko osobom, które prawdopodobnie przywłaszczyły przesyłkę. Powód został obciążony przez nadawcę przesyłki finansowo kwotą: 162.295,70 zł z tytułu nienależycie wykonanego przewozu, tj. kwota ta jako odszkodowanie została potrącona przez nadawcę z wierzytelności przysługujących powodowi. Wartość całej zaginionej przesyłki wynosiła ponad 382.940,97 zł – według danych wynikających z dokumentów przewozowych, tj. z rachunków (faktur Vat) sprzedawcy. O zapłatę pozostałej kwoty nadawca również wezwał powoda pismem z dnia 20.11.2012 roku.

okoliczności niesporne, zeznania powoda (k. 122), dokumenty w aktach Sądu Okręgowego w Poznaniu IX GC 1027/13, a w szczególności wyrok wraz z uzasadnieniem (k. 248-249, 257-273).

Powyższy stan faktyczny nie był sporny między stronami, a wynika z twierdzeń stron oraz opisanych wyżej dokumentów, korespondencji elektronicznej, których żadna ze stron nie kwestionowała ani co do treści, ani co do istnienia w oryginałach. Okoliczności te potwierdzone są również w zeznaniach świadka A. K. oraz stron.

Sąd uznał jedynie za nie wykazane okoliczności dotyczące szczegółów ustaleń pozwanego z kobietą, którą określił jako E. D.. W tym zakresie zeznania pozwanego sąd uznał za niewystarczające. Generalnie powód w tym zakresie kwestionował fakty opisywane przez pozwanego. Niezależnie jednak od tej okoliczności, że sąd nie dokonał ustaleń faktycznych w tym zakresie zgodnych z zeznaniami pozwanego, w ocenie sądu, wynik postępowania nawet przy wykazaniu tych okoliczności pozostałby ten sam.

Sąd zważył co następuje:

Powód, w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa przewozowego, we wrześniu 2012 roku przyjął od nadawcy, tj. (...) sp. z o.o. zlecenie transportowe na wykonanie przewozu przesyłki towarowej (alkohol w paletach) na odcinku od O. do C.. Wykonanie tego przewozu, na całej przestrzeni przewozu, powierzył kolejnemu przewoźnikowi: T. D. (...) w P.. Powód wystawił dla tego przewoźnika zlecenie transportowe z dnia 21.09.2012 roku, w którym, na podstawie danych uzyskanych od T. D., oznaczył z imienia i nazwiska kierowcę oraz numery rejestracyjne samochodu i przyczepy. Powód działał więc zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 15.11. 1984 roku Prawo przewozowe (Dz. U. z 2012 roku, poz. 1173.j.t) , jednakże wobec nadawcy lub odbiorcy przesyłki odpowiada za czynności dalszych przewoźników jak za swoje własne. Z uwagi na to, że przesyłka nie została dostarczona do odbiorcy, należało ją uznać za zaginioną, a powód na zasadach art. 65 ust 1 i nast. w/w ustawy Prawo przewozowe, poniósł wobec nadawcy odpowiedzialność odszkodowawczą co najmniej w wysokości dochodzonego niniejszym pozwem roszczenia. Zgodnie bowiem z fakturami Vat wystawionymi

przez nadawcę, a stanowiącymi dokumenty dołączone do dokumentów przewozowych, wartość przesyłki wynosiła 416.747,99 zł. Art. 80 ust 1 pkt 1 w/w ustawy Prawo przewozowe rozstrzyga w jaki sposób należy ustalać wysokość odszkodowania i w tym wypadku należało ustalić je na podstawie ceny z rachunku (faktury) sprzedawcy.

Nadawca obciążył powoda odszkodowaniem za utratę przesyłki i skutecznie potrącił część tego odszkodowania z wierzytelności powoda przysługujących mu od nadawcy, w kwocie: 162.295.70 zł. Nie ulega więc wątpliwości, że co najmniej na tym poziomie powód zapłacił nadawcy odszkodowanie za nienależyte wykonanie przewozu, tj. za utratę przesyłki.

W niniejszym postępowaniu powód wystąpił więc wobec pozwanego, jako dalszego przewoźnika zaangażowanego do wykonania przedmiotowego transportu, z roszczeniem regresowym wskazując, że to na skutek zawinionego, niewłaściwego działania pozwanego, doszło do utraty przesyłki. W ocenie sądu powód w niniejszym postępowaniu wykazał, że pozwany nienależycie wykonał czynności przewoźnika co skutkowało dostarczeniem przesyłki do innego miejsca niż miejsce dostawy wskazane w liście przewozowym i dołączonych dokumentach oraz do wydania przesyłki osobie nieuprawnionej z dokumentów przewozowych, w następstwie czego doszło do zaginięcia przesyłki.

Art. 5 i 6 ust. 1 w/w ustawy Prawo przewozowe dotyczą odpowiedzialności przewoźnika (lub przewoźników) wobec nadawcy lub odbiorcy, czyli nie regulują stosunków pomiędzy samymi przewoźnikami zaangażowanymi w wykonanie przewozu jednej przesyłki towarowej w ramach jednej umowy przewozu i jednego dokumentu przewozowego. O wzajemnych rozliczeniach regresowych przewoźników mówi wprost art. 6 ust 3 w/w ustawy Prawo przewozowe.

Zgodnie z art. 65 ust 1 w/w ustawy Prawo przewozowe „Przewoźnik ponosi odpowiedzialność za utratę, ubytek lub uszkodzenie przesyłki powstałe od przyjęcia jej do przewozu aż do jej wydania oraz za opóźnienie w przewozie przesyłki” . Okoliczności wyłączające jego odpowiedzialność wymienione zostały w ust 2 i 3 pkt. 1- 5 tego przepisu, które stanowią, że: „ Przewoźnik nie ponosi odpowiedzialności określonej w ust. 1, jeżeli utrata, ubytek lub uszkodzenie albo opóźnienie w przewozie przesyłki powstały z przyczyn występujących po stronie nadawcy lub odbiorcy, niewywołanych winą przewoźnika, z właściwości towaru albo wskutek siły wyższej. Dowód, że szkoda lub przekroczenie terminu przewozu przesyłki wynikało z jednej z wymienionych okoliczności, ciąży na przewoźniku oraz przewoźnik jest zwolniony od odpowiedzialności określonej w ust. 1, jeżeli utrata, ubytek lub uszkodzenie przesyłki powstały co najmniej z jednej z następujących przyczyn:

- 1) nadania pod nazwą niezgodną z rzeczywistością, nieściśłą lub niedostateczną rzeczy wyłączonych z przewozu lub przyjmowanych do przewozu na warunkach szczególnych albo niezachowania przez nadawcę tych warunków;
- 2) braku, niedostateczności lub wadliwości opakowania rzeczy, narażonych w tych warunkach na szkodę wskutek ich naturalnych właściwości;
- 3) szczególnej podatności rzeczy na szkodę wskutek wad lub naturalnych właściwości;
- 4) ładowania, rozmieszczenia lub wyładowywania rzeczy przez nadawcę lub odbiorcę;
- 5) przewozu przesyłek, które zgodnie z przepisami lub umową powinny być dozorowane, jeżeli szkoda wynikła z przyczyn, którym miał zapobiec dozorca”.

Okoliczności wyłączające odpowiedzialność powinien wykazać przewoźnik, czego w ocenie sądu pozwany nie uczynił w niniejszym postępowaniu. Biorąc jednak pod uwagę treść art. 6 ust 3 w/w ustawy Prawo przewozowe, który wskazuje na konieczność ustalenia odpowiedzialności dalszego przewoźnika za okoliczności z których szkoda wynikła , należy w tym wypadku zawęzić podstawy odpowiedzialności dalszego przewoźnika do odpowiedzialności na zasadzie winy i , aby zobowiązany był do świadczenia zwrotnego wobec przewoźnika, który zapłacił odszkodowanie jak również związku przyczynowego pomiędzy tym działaniem lub zaniechaniem, a skutkiem w postaci szkody – w tym wypadku o wartości utraconej przesyłki (art. 361 § 1 kc).

W ocenie sądu pozwany, poprzez swojego przedstawiciela w osobie pracownika – kierowcy A. K.- przyjmując przedmiotową przesyłkę do przewozu, do swojego środka transportu oraz na podstawie jednego listu przewozowego, przystąpił do umowy przewozu dotyczącej transportu na obszarze od O. do C.. Sąd nie zgadza się ze stanowiskiem pozwanego, że A. K. nie był upoważniony do zawarcia w jego imieniu umowy, gdyż oczywistym jest, że to pozwany wskazał A. K. jako kierowcę wykonującego transport w imieniu pozwanego, sam podał jego dane do dokumentów przewozowych. Wysyłając go wraz z własnym środkiem transportu do miejsca załadunku zrobił to w tym celu, aby A. K. w zakresie swoich obowiązków pracowniczych, przyjął przesyłkę do przewozu, sprawdził jej stan, dokumenty przewozowe, złożył odpowiednie podpisy i dalej wykonywał transport – zgodnie z dokumentami przewozowymi. W razie wątpliwości co do zakresu obowiązków A. K. lub przekroczenia ich, należy wskazać, że materiał dowodowy wykazał, iż osoba ta działała cały czas pod kierownictwem pozwanego, który został przez A. K. powiadomiony o innym miejscu przeznaczenia przesyłki niż wskazane pierwotnie przez T. D., a następnie pozwany nie nakazał pracownikowi odstąpienia od wykonywania przewozu, nie nakazał kontaktu z nadawcą (względnie odbiorcą), ale to pozwany polecił kontynuowanie transportu do miejsca wskazanego przez bliżej nieokreśloną osobę, nie wynikającego z żadnych dokumentów przewozowych i w żaden sposób nie związanego ani z nadawcą, ani z odbiorcą, ani nawet z siedzibą przedsiębiorstwa (...). Tym samym w ocenie sądu pozwany zatwierdził czynności zrealizowane przez A. K. jako swojego pracownika, w zakresie zawarcia umowy przewozu zgodnej z danymi wskazanymi w przyjętym liście przewozowym i dokumentami przewozowymi. W ocenie sądu A. K. działając jako pracownik pozwanego postępował w ramach swojej umowy o pracę, tj. zgodnie z art. 22 kodeksu pracy, który stanowi, że: „Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę”. W konsekwencji pozwany jako pracodawca, nawet wobec nie ustalenia jego własnej winy przy powstaniu szkody, zgodnie z art. 120 kodeksu pracy odpowiada za wyrządzenie szkody osobie trzeciej przez pracownika przy wykonywaniu przez niego obowiązków pracowniczych.

Pozwany przyjmując przesyłkę do przewozu i jeden list przewozowy tak naprawdę zawarł umowę przewozu zgodnie z treścią tego listu i art. 47 ust. 1 w/w ustawy Prawo przewozowe. Miał więc obowiązek zastosować się do treści tego listu i załączonych dokumentów. Wprawdzie w treści samego listu nie było oznaczenia dokładnego adresu dostawy, ale wskazany był odbiorca przesyłki i miejsce dostawy – C.. Dokładny adres, nawet ze wskazaniem numeru magazynu, oznaczony był w dołączonych dokumentach (fakturach Vat) wydanych kierowcy wraz z towarem i listem przewozowym. Właśnie takiego sposobu oznaczenia miejsca dostawy powinien spodziewać się pozwany, gdyż już na zleceniu przewozowym, które otrzymał od zlecającego transport T. D., wskazano, że miejsce dostawy będzie wynikało z dokumentów Wz (a nie z samego listu przewozowego). List przewozowy był jeden, wystawiony na całą trasę przewozu, nie przewidywał przekazywania przesyłki innym podmiotom niż odbiorca wskazany w jego treści. W ocenie sądu treść listu nie mogła budzić żadnych wątpliwości zarówno do co miejsca dostawy jak i komu należy przesyłkę wydać, ale również oznaczony był na nim nadawca i powód jako przewoźnik. Jeżeli więc pozwany, jak twierdzi, zawarł umowę z T. D. jedynie na część trasy przewozu, to w takich warunkach powinien albo odmówić przyjęcia przesyłki do przewozu, albo wyjaśniać wątpliwości i uzyskać właściwe wskazówki od nadawcy. Nadto – zgodnie z art. 53 ust 2 pkt 2 i 3 w/w ustawy Prawo przewozowe to wyłącznie nadawca uprawniony był do wskazania innego miejsca wydania przesyłki niż wskazane w liście przewozowym lub innej osoby do odbioru przesyłki, niż odbiorca wskazany w liście przewozowym. Nie ulega wątpliwości, że pozwany nie dostarczył przesyłki do C., ale do innej miejscowości, tj. do D., a ustaleń w tym zakresie nie dokonał z przedstawicielem nadawcy, a jedynie telefonicznie i to z bliżej nieokreśloną kobietą podającą się za przedstawicielką T. D.. Po drugie przesyłka została wydana innej osobie niż odbiorca wskazany w liście przewozowym i ta zmiana również nie wynikała z polecenia nadawcy. Pozwany nie wykazał w niniejszym postępowaniu, aby zawarł umowę przewozu na innych warunkach. Stosunek prawny jaki nawiązał z T. D. został wykazany jedynie kopią zlecenia transportowego, nie zawierającego nawet podpisu wystawcy (k. 6), nie zawierającego danych odbiorcy, a w zakresie miejsca rozładunku wskazanie jedynie miasta P. z odwołaniem do dokumentów WZ. Biorąc nawet pod uwagę treść tego dowodu, brak jest w nim dostatecznych danych do prawidłowego wykonania przewozu, a nadto nawet tutaj pozwany nienależycie wykonał umowę, gdyż nie dostarczył przesyłki do miejsca wynikającego z dokumentów WZ. W ocenie sądu pozwany jako przedsiębiorca będący przewoźnikiem, przy zawarciu umowy przewozu, miał obowiązek stosować się w celu należytego wykonania

umowy, obowiązującymi przepisami prawa w tym zakresie. Należyta staranność pozwanego przy wykonywaniu zobowiązania wymagana jest w szczególności sposób z uwagi na zawodowy charakter działalności przewozowej jakiej podjął się pozwany. Na skutek powyższych uchybień w zakresie wykonania powierzonego pozwanemu przewozu doszło do przejścia przesyłki przez osobę nieuprawnioną, a w konsekwencji do jej zaginięcia. W tym zakresie pozwany ponosi winę za nienależyte wykonanie transportu i w tym wypadku swoim zawinionym działaniem spowodował szkodę w majątku powoda, który jako pierwszy przewoźnik, który zawarł umowę z nadawcą uiszczył na rzecz nadawcy odszkodowanie. Nawet więc jeśli pozwany nie zawarł umowy przewozu bezpośrednio z powodem, to odpowiada za wyrządzenie mu szkody zgodnie z art. 415 kc. Osoba powoda, jako pierwszego przewoźnika, znana była pozwanemu od chwili przystąpienia do wykonywania umowy przewozu, gdyż powód oznaczony był imiennie wraz z adresem w treści listu przewozowego. Przypisanie odpowiedzialności karnej podmiotowi, który zorganizował przestępstwo wykorzystując pozwanego bez jego wiedzy i poniesienie przez ten podmiot odpowiedzialności karnej oraz ewentualnie odszkodowawczej za popełniony czyn, nie zwalania pozwanego z odpowiedzialności za nienależyte wykonany przewóz, tj. niezgodnie z powołanymi wyżej przepisami ustawy Prawo przewozowe, z nienależytą starannością w zakresie przedsiębiorstwa przewozowego jakie pozwany prowadzi. Za okoliczności z których szkoda wynikła pozwany ponosi więc odpowiedzialność i powinien naprawić powodowi szkodę w zakresie w jakim powód ją poniósł, tj. w wysokości uiszczanego odszkodowania na rzecz nadawcy przesyłki.

Powód, jako przewoźnik, który zawarł umowę przewozu osobiście z nadawcą, poniósł odpowiedzialność za powstałą szkodę na zasadzie ryzyka z art. 65 ust 1 w zw. z art 5 w/w ustawy Prawo przewozowe. Jak dotąd faktycznie zapłacił nadawcy kwotę 162.295,70 zł. Poniesienie przez pozwanego tego rodzaju odpowiedzialności wobec nadawcy przesyłki, nie pozbawia go jednak możliwości dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od podmiotu, który rzeczywiście spowodował powstanie szkody (art. 415 kc) oraz zgodnie z art. 6 ust 3 w/w ustawy Prawo przewozowe posiada roszczenie regresowe wobec pozwanego jako przewoźnika ponoszącego odpowiedzialność za okoliczności, z których szkoda wynikła.

Biorąc powyższe pod uwagę sąd uznał, że powództwo jest w pełni uzasadnione i uwzględnił je w całości.

O odsetkach ustawowych sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc. Pozwany pozostawał w opóźnieniu od czasu, kiedy świadczenie stało się wymagalne w rozumieniu art. 455 kc, tj. od wezwania go przez powoda pismem z dnia 7.03.2013 roku (k. 22). Powód jednak domagał się zasądzenia odsetek dopiero od dnia wniesienia pozwu, tj. od 22.04.2013 roku.

O kosztach sąd orzekł zgodnie z art. 98 § 1 – 3 kpc w zw. z § 6 z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (Dz.U.2013.490 j.t.) oraz art. 113 ust 1 ustawy z dnia 28.07.2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 j.t.). Na koszty postępowania zasądzone od pozwanego na rzecz powoda składa się wynagrodzenie radcy prawnego reprezentującego powoda wraz z opłatą od pełnomocnictwa, tj. 3617 zł. Na koszty sądowe podlegające uiszczeniu na rzecz Skarbu Państwa składa się opłata od pozwu w kwocie 8.115 zł, od której uiszczenia powód był zwolniony.

SSO K. Krzymkowska